Ч. 273 (12.639). Львів, вівторок 9. грудня 1930. Pocztowa opłata zaplacono ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10. II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці і землях Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Молодь.

Про нездорові відносини у вищих школах у Львові.

Львів, 6. грудня 1930.

Два дні тому сконфісковано у „Ділі“ (ч. 270. з д. 4. ц. м.) замітку про віче українських студентів політехніки та його резолюції. Ніяке віче не проходить у тоні версайських діяльоґів і тим більше тон студентських вічевих резолюцій, приниманих у моменті великого схвилювання, мусить носити на собі питоменности і віча і — молодечого темпераменту. Тому мабуть, через оту зовнішню форму резолюцій, їх стиль чи поодинокі вислови, вони були — як сказано — сконфісковані. А проте, гадаємо, суті справи не можна ані нам промовчувати ані теж не слід не допускати взагалі до її порушування та висвітлення, бо сама справа занадто вже наболіла й зберігування її теперішнього стану приносить шкоду рішуче обом сторонам: і українській і польській.

Істнують три чинники, яких становище відбивається безпосередньо на ситуації української студентської молоді: 1) *уряд*, себто офіціяльна шкільна політика, 2) *сенат*, як влада автономічних вищешкільних установ і 3) *польська молодь*, як співтоварищі науки в тих самих шкільних мурах. Про урядову шкільну політику нині не будемо говорити, бо це тема і занадто широка і найбільш відома. Досить ствердити факт, що шкільна політика влади тісно звязана з загально-національною її політикою і що тому чисто культурні справи звязано — на превеликий жаль — зі справами, які з питаннями національної культури лучаться лише посередньо та від яких культура не повинна бути безпосередньо узалежнювана. Вислідом того стану другий факт, що сьогодні, в 1930 році, шість міліонів українського населення в Польщі не має буквально *ані одної* державної вищої школи (й одну мінятурну приватну посереднього типу поміж середньою і вищою школою). Не функціонують навіть передвоєнні завязки українського вищого шкільництва (українські катедри й доцентури на львівському університеті), а десятки поважних учених, признаних чужинецьким науковим світом, мусить посвячувати своє знання і сили науковим осередкам поза межами польської держави, вчити у високих школах у корінній Польщі, або марнуватися у важкій буденній заробітковій праці. Здається, що нема вже нині ні одного польського діяча без ріжниці політичних переконань, який не признавав би, що такий стан є *аномалією*, а проте сама справа все ще не може чомусь то рушити з мертвої точки. І той стан, залишаючи на боці всі моменти „високої політики“, найважче й найболючіше бє *по українській молоді*.

Як довго нема рідних наших вищих шкіл і наша молодь примушена користати з польських осередків науки, вона залежна у величезній мірі від відношення до неї сенатських властей та польської молоді: від перших залежить само *допущення до джерела науки* й уможливлення сякого-такого нормального *студентського життя*, — поскільки воно можливе не у власній, рідній школі, — знову ж від поведінки польської молоді залежить головно витворення відповідної *атмосфери*, себто *моральних умовин* науки. Пригляньмося-ж трошки ближче відносинам у вищих польських школах у Львові, де перебуває — так мовити — ядро всієї української студентської молоді.

Першою болячкою української молоді є, як сказано, сам доступ до шкіл. Офіціяльного „нумерус клявзус“ нема, але істнує фактичний, який є скритий у формах вступного іспиту, в обмеженнях ляборaторійної праці та головно в незнанім дотепер установі лікарських оглядин, яких вислід подається до відома університетським властям тайно, не втаємничуючи в нього даного кандидата. На около 7000 студентів львівського університету є ок. 900 українців; на ок. 600 студентів медичного факультету є 104 українців, на ок. 3000 студентів політехніки є всього ок. 250 українців.

Щож торкається самого студентського життя, то найболючішою точкою у ньому є фактичне розбиття українських студентських орґанізацій. Останні загальні збори „Студентської Громади“ відбулися з початком 1929 року у присутності делеґата сенату о. Жуковського. Недовго після того, в березні мин. року, „Студентську Громаду“ *розвязано* й від того часу українські студенти є позбавлені свого леґального станового товариства, в якому студентство мало би матеріяльно-допомогову підпору та в якому можна би орґанізуватися для влекшення собі науково-шкільних завдань. Внесено до університетського сенату статут нового допомогового т-ва „Молода Громада“, зокрема статут Правничої Громади, в якій ґуртувались би студенти-правники. *Півтора року з того часу минуло і ці статути все ще незатверджені.* Істнує нині лише „Медична Громада“, як тісніша орґанізація медиків і „Основа“, як також орґанізація техніків; оба товариства разом ґуртують ок. 350 осіб. *Близько тисяча українських студентів у Львові стоїть поза всякою орґанізацією!* Нашим студентам ветеринарії не дозволено на власне Т-во від початку істнування польської держави; студенти торговельних шкіл змушені ґуртуватися біля кооперативи „Торговельник“, інші біля кооперативи „Ватра“. Відношення сенату львівського університету яскраво характеризує історія товариства, задуманого т. зв. ґрупою української греко-католицької молоді, себто тої її консервативно й релігійно настроєної частини, до якої — здавалось би — польська професура повинна би ставитися згори з якнайменшим упередженням. Отже та ґрупа греко-католицької молоді рішила ще з початком біж. року заснувати власну студентську орґанізацію. Хоча на підставі конкордату досить було би для істнування такого товариства затвердження греко-католицьким консисторіятом, а проте наші студенти в міс. червні ц. р. предложили університетському сенатові до затвердження статут Товариства під назвою „Обнова“. У відповідь сенат поставив, як умову: викинути зі статуту слова „український“ та „українець“! Очевидно, що студенти зрозуміли таку вимогу як поличник і образу їх національних почувань. Навіщо це було робити, кому це шкодило, щоб товариство студентів, що признають себе до української національности, мало це зазначене у своєму статуті — не можемо ніяк збагнути.

Одночасно польські студенти мають свою могутню орґанізацію „Братньої Помоци“, яка є при університеті, політехніці й ветеринарії. По спеціяльностях вони зорґанізовані у ріжних „т-вах“ і „кулках“. Мають теж цілий ряд леґалізованих корпорацій, які при кожній нагоді виступають з прапорами й користуються теж дбайливою опікою університетських властей. Колиж українські студенти зважилися просити дозволу на створення українського студентсько-корпорантського товариства, то сенат не допустив навіть до розмови на цю тему!

Таке відношення сенатських властей до українських студентських орґанізацій має ще свою болючу *матеріяльну* сторінку. Отож кожний студент платить при записі 20 зол. на т. зв. стипендійний фонд, з якого частина йде на стипендії чи допомоги, а решта на студентські товариства, які самі розділють отримані фонди. Близько тисячка українських студентів платить по 20 зол., але гроші ці не повертаються їм, бо нема українського товариства, якому сенат міг би давати фонди для розподілу: тому *всі вони йдуть на польські студентські товариства, оселі* і т. д.

Від якогось часу виринуло у львівському університеті ще одно явище, досіль у школах взагалі ще в світі незнане: починається клясифікувати студентів щодо їх *„політичної відозрілости“*. Траплилися випадки, що студентів, які були арештовані та яких згодом випущено, як зовсім невинних, не доручивши їм навіть акту обвинувачення та припинивши проти них слідство — не прийнято на дальший рік студій! Де тут почуття права і справедливости?! Коли теж польський уні в. сенат надзвичайно чутливо реаґує на кожний конфлікт поміж адмін. владою і польським студентством чи поодинокими студентами (нпр. арештування) і негайно інтервеніює в адмін. властей, — з *принципу* цього ніколи не робить, коли річ іде про українських студентів!

Очевидно, що всі наведені **факти** мусять впоювати вже в молоді студентські душі почуття найвищого жалю і оґірчення та свідомість, що вони, українські студенти, належать до „нижчого сорта“, до „другої катеґорії“ вихованків даної школи, супроти якої мають більші обовязки, від товаришів-поляків, а ніякі права. Такий стан дає себе почувати особливо прикро на тлі відношення **польської молоді**. Ось найновіший факт: 30. листопада польські студенти розбили загальні збори „Основи“, дарма, що на ті збори дозволив ректор і був на них присутній делеґат сенату. Сенат політехніки, бажаючи видно полагодити справу мирно й ліквідувати її як епізодичний інцидент, звернувся з апелем до польських студентів, щоби розбивачі самі зголосилися до ректорату. У відповіді польські студенти розвинули аґітацію, щоби всі до одного зсолідаризувалися з розбивачами та розкинули летючку з висоообразливими зворотами під адресою своїх товаришів — студентів українців, дарма, що ці останні надавичайно дбайливо виминають усяких непорозумінь і поводяться скрізь високо культурно й тактовно. Невже нема серед польської професури таких одиниць, які користувались би у своєї молоді високим авторитетом і зуміли би пояснити цій польській молоді, що шиканувати українських студентів, які не мають власних рідних шкіл та творять у польських школах значну меншість — просто не годиться, просто таки не гарно! Розуміємо, що положення польської професури при всякому конфлікті між двома частинами студентства — справді досить прикре. Але, здається, не повинно бути двох думок про те, якими принципами повинна кермуватися професура, в якому дусі повинна впливати на свою молодь і в якому напрямку її виховувати. Не може бути теж жадного сумніву, що професура не сміє піддаватися настроям і течіям, які протиставляться принципові **найвищої толеранції**, не сміє проявляти свого безсилля та — ще гірше — своєї солідарности з такими жалюгідними течіями ненависти й нетерпимости.

Трагедія української молоді тріває не від нині і не видно їй кінця. Раньше вона здебільша обмежувалася до університетських років, — сьогодні українська молодь починає відчувати її вже з дитинячих літ, утративши можність знайомитися з початками науки у рідній школі. Зачинювання кляс і розвязування гімназій та всі інші відомі події втягнули в цю трагедію й середнешкільну молодь. Колиж ця молодь зближається до кінця університетських студій — вже стає перед нею грізне марево відсутности варстату праці. Молодь — це найцінніша частина нації. Трагедія молоді — це трагедія цілого народу. Тому не диво, що ціле українське свідоме громадянство з великим болем та найбільшим напруженням слідкує за життям-буттям української студентської молоді в нинішніх її таких преважких хвилинах.

Антифашистівська змова.

Італійська преса сповіщає, що в Італії викрито тайну орґанізацію, яка приготовляла переворот проти фашистівського режіму. Досі арештовано 24 членів тієї орґанізації та сконфісковано склад антифашистівських летючок і книжок. Арештовано провідника тієї орґанізації. Рівночасно виявилось, що професор Реньці не мав ніяких звязків із антифашистівським рухом, що працював виключно науково, тому його звільнено.

З польської преси.

Нові труднощі.

Під таким заголовком містить „*Роботнік*" з дня 4. ц. м. статтю, яка не була сконфіскована та яку частинно передрукувало д. 7. XII. „Слово Польске". Подаємо її в дослівному перекладі без змін і коментарів:

„У четвертім соймі Р. П. П. кількість українських представників упала дуже значно, таксамо кількість німців і жидів; білоруських послів мабуть не буде зовсім, а також ані один німецький соціяліст не здобув мандату.

Санаційний табор думає, що тим способом віддав польській державі велику прислугу, і що національну політику рушив з місця. Ми думаємо саме навпаки. Саме тепер, по т. зв. пацифікації Сх. Малопольщі, по „ліквідації" білоруської парляментарної репрезентації, по „виборчім ослабленні" німецького елементу, у висліді оригінальної політики галицьких сіоністів і „Нашого Пшеґльонду", яку то „політику" хтось дотепний означив як „ухили на всі сторони світа", саме тепер, по тім усім, справа національних меншин у Польщі забрила основно та солідно в глибину „сліпого заулка"; нові труднощі значно переростають те, що істнувало досі.

Польська державна національна політика в першому десятилітті незалежности хиталась між доктриною „інтеґрального" націоналізму, яку в першім уряді формулував Ст. Ґрабський, а підтримував її цілий ендецький табор, і доктриною, скажім „федераційною", якої висловом була славетна відозва начального вожда до населення Великого Литовського Князівства у квітні 1919 року, якої остаточним висловом був союз із отаманом Петлюрою напередодні походу на Київ, якої наслідком була концепція т. зв. „Середущої Литви", ідея окремої армії Балаховича, і т. д. Реалізація федеративної доктрини не вдалась. Рішала тут у головній мірі доля польсько-більшовицької війни.

Відворот у літі 1920 р. похоронив тамті пляни і надії. Перемога над Вислою і під Ґродном та над Лідою урятувала Польщу як незалежну державу, але не створила обєктивних умовин для здвигнення „Великої" Річипосполитої, що сягалаб далеко на Схід. Хід воєнних випадків зіштовхнув Польщу із історичного шляху, який виразно зарисувався 1929 р. Скільки зробила дурниць, скільки нагід змарнувала, якою безнадійно легкодушною, малопередбачливою й мало-інтеліґентною виявилась в тім історичнім 1919 році „політика" ріжних II. Відділів, те колись устійнить та оцінить історія. Не треба піддаватись оманам! Берестъ мав свої „первозразки" ще весною 1919 року зараз по опануванні Вильна. І вони заваготіли на воєнній епопеї.

Досить, що федеративна доктрина лишилась у царині мрій. Втілення Виленської Землі до воєвідств польської держави поклало останній хрестик на могилі минулих снів з історичним розмахом. Польща устійнила своє буття як держава „національна" із відносно величезним відсотком т. зв. „національних меншин". Державна національна політика від року 1920 підпадала під ріжні впливи націоналістичної доктрини, темперованої та злагідненої самим фактом істнування парляментарної демократії (відомі шкільні та мовні закони, здобуті за участи в уряді Ст. Туґута), при чому урядові кола направду не здобулись ані разу на який небудь плян, закроєний на дальшу мету, на якунебудь мужеську поставу супроти дійсности. І так ми тривали аж до травневого перевороту, як також перші роки по цім перевороті. Санаційний табор не вчинив між рр. 1926 і 1930 абсолютно нічого для суттєвого „рушення з місця" національної справи. Ведено далі безполову політику „передтравневу", змінену стільки, що яркіше клясово-поміщицьку. Щойно листопадові вибори принесли „щось нового", місце „федераційної" доктрини, місце „інтеґрального націоналізму" заняла доктрина „поліційної точки погляду", пропаґована від літ „пілсудчиками зі „Слова Польского" і „Зесполу Сту", виконувана точно давними „федералістами", як п. Голувко, або Юзефський, доктрина, якої символом стала постать шподовніка поліції.

І ось, не зважаючи на виборчу „перемогу" ББ, ми є в „сліпім заулку".

Польський соціялізм відносився до „федераційної" політики з великою і здоровою дозою скептицизму. Польський соціялізм відкинув, річ ясна, націоналістичну доктрину. Він одинокий зумів сформулувати позитивну національну програму у формі двох основних принципів: 1) територіяльної автономії для меншин т. зв. суцільних; 2) культурно-шкільного самоурядування для меншин розсіяних.

Треба, щоби боротьба за введення в життя тих принципів сталась спільною боротьбою ППС, німецьких соціялістів та соціялістів українських, білоруських і жидівських.

Польський соціялізм мусить в обличчі історії найбільш рішучо протиставитись словом і чином „поліційній" національній доктрині, яка так уміло заступила політику давного „федераційного" табору, оцінювану тоді через вузенький горизонт пп. старшин II Відділу.

К. Л."

Свято Українського Університету в Празі.

Інавґурація. — Привіти. — Звідомлення за два останні роки.

Дня 28. листопада ц. р. відбулося в Празі академічне свято інавґурації. Інавґураційну академію влаштовано в салі Ґеольоґічного Інституту при численній участи громадянства. Інавґурація розпочалася співом „Славного Збору" Сметани, який виконав хор українських студентів під кермою доцента Українського Високого Педаґоґічного Інституту ім. М. Драгоманова в Празі, п-і П. Россіневич-Щуровської. Уступаючий ректор, проф. Д. Антонович привитав присутніх гостей і прочитав звіт з діяльности університету за 1928-29 і 1929-30 роки. Потім відчитав біографію нового ректора, професора Андрія Яковліва, привитав його й урочисто передав йому ректорську владу. Після цього хор заспівав старовинний університетський хорал: „Віват Академія!".

Далі ректор проф. А. Яковлів оголосив свій інавґураційний виклад на тему: „Українське звичаєве процесуальне право". Після викладу новий ректор подякував уступаючому ректорові, проф. Д. Антоновичеві, а також присутнім членам університетського сенату за переведення акту інсталяції, привитав і подякував за персональну участь у святі представникам чеських державних, наукових і культурних установ, пп. ректорам Української Господарської Академії в Подєбрадах і Українського Педаґоґічного Інституту ім. М. Драгоманова в Празі, представникам українських наукових, культурних та громадських установ і орґанізацій, професорам, студентам і всім громадянам, що своєю присутністю вшанували університетське свято.

Наприкінці ректор висловив іменем Університету глибоку подяку чехословацькому народові та його владі на чолі з Президентом Т. Ґ. Масариком за матеріяльну і моральну допомогу Українському Університетові й українській еміґрації в Ч. С. Р. та проголосив Президентові Масарикові тричі „Слава". Присутні приєднали і своє „Слава" та стоючи вислухали чехословацький і український національний гимни.

З нагоди свята ректор Університету одержав велику кількість листовних і телеґрафних привітань, серед яких зазначимо такі: від канцлєра і високої канцелярії Президента, від Президії Сенату, від президента Парляменту, від міністра шкільництва і народньої освіти, від міністра народньої оборони, від президії міністерства справедливости, від земського президента Чехії, від земського президента Підкарпатської Руси, від ректорів — Карлового Університету в Празі, Масарикового Університету в Брні, Університету Коменського в Братиславі, німецького Університету в Празі, чеської Високої Техніки в Празі, такої-ж школи в Брні, німецької Високої Техніки в Празі, від пп. деканів — правничого, медичного, богословського факультетів Карлового Університету, правничого факультету Масарикового Університету в Брні, Хемічно-Технольоґічного Інституту в Празі, Сільсько-Господарського і Лісного Інституту в Празі, Губо-

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 9. ГРУДНЯ 1930.

АЛЬФОНС ДОДЕ. 75)

МАЦІЦЬКИЙ

ПОВІСТЬ.

Якимцьо не мав сили відмовити; поклав гроші до кишені, простягнув руку до Перрота і сказав щиро:

— До побачення! спасибі вам!

Перрот затримав його руку в своїй долоні. Так простояли хвилинку проти себе зворушені та мовчазні. Обом тиснулося на уста імя Данильця, але не сміли його вимовити з тої самої причини... Той батько і та мама розуміли себе добре!

Якимцьо перший витягнув легко свою руку. Сльози підходили йому до горла і він квапився. Перрот проводив його аж до пасажу. Там добросердий купець не міг уже довше стримати свого ґіркого болю і почав докірливо:

— Ах, пане Якиме, пане Якиме! Бо треба вам знати...

Але був занадто зворушений, не міг перекласти своїх думок словами і повторив ще двічі: „Бо треба вам знати..."

І справді — треба вам знати, що...

Якимцьо розставшися з Перротом вернувся до друкарні. Не вважаючи на протести альзатця, він хотів йому звернути негайно 400 франків, позичених Данильцем. Крім цього, щоби скинути з голови клопіт, залишив йому гроші на три платні векслі. Аж тоді з лекшим серцем сказав собі: „а тепер треба відшукати дитину" Одначе цього-ж дня був вже запізно. Крім цього подорож, сильні переживання і обривистий, настирливий сухий кашель, що дошкулював йому віддавна перетомив його настільки, що бідолаха мусів вернутися на вул. Бонапарта, щоби відпочати.

Ох! коли він увійшов до тої кімнатки і коли при останніх проміннях жовтневого сонця побачив усі ті предмети, що нагадували йому „малого": і столик під вікном, де складав свої рими, і його склянку, і каламар, і короткі люльки, які курив за прикладом о. Жермана, — далі, коли почув приємний голос церковних дзвонів, трохи захриплих від вечірньої мряки, і коли меляхолійний їх поклик до молитви, такий улюблений Данильцем, забренів об вогкі шиби, тоді тільки одна мати могла знати, що діялося в серці Якимця...

Він перейшов двічі-тричі по кімнаті, оглядаючи її основно: навіть у шуфлядах шукав чогось, що могло би йому вказати слід утікача. Шуфлядки були порожні; там лежало тільки зужите шмаття, ганчірки. Кімната була картиною руїни та покиненого гнізда. Звідсіля не виїхали, а втікли. У однім кутку на долівці лежав свічник, а під ватраном під купою спаленого паперу біле золочене пуделко. Він пізнав це пуделко: в ньому зберігалися колись листи від „чорних очей". Нині воно валялося в попелі. Яке святотатство!

Шукаючи далі він найшов в одній шуфляді бюрка кілька листків паперу записаних нерівномірним, нервовим почерком Данильця у хвилинах його натхнення.

— Це мабуть якась поема — подумав Якимцьо і підійшов до вікна, щоби її прочитати. Це була справді поема — ще й яка: поема розпуки, а починалася вона так:

„Якимцю! Я сказав тобі неправду. Я брехав цілі два місяці..."

Це був невисланий лист, а все-ж дійшов до властивих рук. Цим разом Провидіння взяло на себе ролю почтаря.

Якимцьо прочитав усе. Коли він дійшов до того місця, де була згадка про анґажмент у театрі на Монпарнасі, куди Данильця тягли силоком і як він завзято боронився, Якимцьо відскочив від радощів:

— Тепер уже знаю, де він... — і поклавши лист до кишені, ляг успокоєний на ліжку. Від перевтоми не міг заснути. Вічний проклятущий кашель мучив його...

Зате з першим осіннім холодно-ліnивим досвітком, він устав живо. Його плян був готовий. Зібрав з шафи усякі дрібнички, поклав їх до валізи, не забув навіть про золочене пуделко, переслав останній привіт старій вежі і вийшов залишаючи настіж двері, вікно та шафу, щоби навіть їх духом не повіяло на тих нових комірників, що замешкають тут. Зійшовши вниз вимовив кімнату, заплатив довг за минулий час і навіть не відповідаючи на злісливі запити сторожа гукнув на першого фіякра, що переїзджав попри дім, щоби його завіз до готелю Пільоа, на вулицю Дам, до дільниці Батіньоль.

Власником цього готелю був батько кухаря, що служив у маркіза. Туди заїзджали лише особи по рекомендації і то такі, що наймали кімнати на три місяці. Томуто цей готель мав у своїй дільниці неабияку славу. Хто мешкав у готелі Пільоа так, якби мав одночасно свідоцтво моральности. Якимцьо вмів зєднати собі симпатію маркізового кухаря і той передав ним для свого брата кошик із марсальським вином.

(Продовження буде.)

вого чехословацького евангелицького факультету в Празі, від президії головного міста Праги, від президії ради і магістрату Праги, від бібліотеки парляменту, від представників міністерства шкільництва, від окремих професорів, від Україського Наукового Інституту в Берліні, від деканату агрономічно-лісового факультету Української Господарської Академії в Подебрадах, від Українського Товариства для Ліги Націй, Головної Еміграційної Ради, Ґенеральної Ради в Парижі, від „Української Школи" в Чернівцях і багато інших.

Із прочитаного звіту видно, що в минулому академічному році професорська колеґія Українського Університету складалася з 22 звичайних і 2 надзвичайних професорів, 2 доцентів-суплєнтів, 5 приват-доцентів і 4 лекторів, разом з 35 осіб. Крім того було 4 асистентів і 5 професорських стипендистів, що готуються до габілітації на приват-доцентів.

Студентів було: в зимовому семестрі 1929-30 — 259, в літньому семестрі 1930 року — 253.

ЗА ЩО РОЗВЯЗАНО?

Після увільнення учня дрогобицької ґімназії Миколи Сеніва.

В справі розвязаної дрогобицької української гімназії пишуть нам з Самбора:

Дня 17. травня 1930 р. вкинено до будинку польського „Сокола" в Бориславі в год. 8.45 вечором в часі святочної польської академії ручну гранату польського виробу. Граната ця зовсім не експльодувала. Справників не зловлено, та — як свідчать карні акти — поліція „на основі конфіденціональних відомостей прийшла до пересвідчення", що того замаху не міг ніхто інший допустится, як два місцеві учні української гімназії в Дрогобичі, а саме: Микола Сенів і Андрушко та робітник Михайло Гнатів. Хоча не було найменших доказів, судове слідство в тій справі велося чомусь аж 5 місяців і щойно по 5-тьох місяцях випущено на волю учня Андрушка і робітника Михайла Гнатова, проти яких для відсутности всяких доказів вини слідство застановлено. З огляду на довгий слідчий арешт трьох молодих невинних людей і свідоцтво 2 осіб щодо пізнання, прокуратура виготовила акт обвинувачення проти учня Миколи Сеніва, закидуючи йому, що він „занедбав донести владі про те, що незнаний справник вкинув гранату, хоча про це знав і вчас міг донести про намір без наражения себе на небезпеку" і що тим недбальством допустився злочину з § 9 закону про вибухові матеріяли з 27. V. 1885 р. Навіть неправника мусіла вдарити та дивна льогічна і правнича конструкція акту обвинувачення, який твердить, що Сенів знав про те, що якийсь незнаний осібняк має кинути гранату. В справі тій на основі того обвинувачення відбулася перед трибуналом окружного суду розправа дня 28. листопада 1930 р. Очевидно, знайшлися два свідки, конфіденти, які присягнули, що бачили обвинуваченого Сеніва, як він в год. 8.45 стояв на ґанку „Сокола" в Бориславі, коли відбувалася академія. Одначе Сенівові вдалося виказати в безсумнівний спосіб своє повне „алібі" численним рядом свідків, які під присягою потвердили, що Сенів того вечора від години три на 8-му веч. до год. 11-тої був як гість з іншою особою в читальні „Просвіти" в Тустановичах, віддаленій від „Сокола" в Бориславі на 6 кільометрів і то в товаристві цілого ряду свідків. З читальні він ні разу не виходив. Тому трибунал звільнив обвинуваченого цілковито від вини і кари по знаменитій обороні д-ра Івана Рогуцького, адвоката в Самборі.

Слід замітити, що це є лише єдиний випадок з цілої дрогобицької української ґімназії, що 2 учні тоїж ґімназії були в слідстві за злочин „саботажу". Переведена тепер розправа виказала повну невинність тих двох учнів і неправдивість закидів проти них. Але Микола Сенів просидів невинно в слідчій вязниці 6 місяців і 4 дні. Докази невинности Сеніва були такі ясні, що прокуратор не зголосив навіть відклику проти звільняючого вироку. Кружок „Рідної Школи" в Дрогобичі повинен предложити вірительний відпис цього вироку Львівській Кураторії і Міністерству Освіти для поновлення доходжень щодо причин розвязання української ґімназії в Дрогобичі.

Сталін також зрадник революції.

„Правда" пише, що в Золотоустю відбулось віче студентів комуністів, на якому комуніст Чистяков доказував, що радянська влада більше використовує робітників як капіталістична. А в Казані професор Радін арештований за це, що на вічу говорив начеб то Сталін зрадив ідеольоґію Леніна та що правдивими комуністами є Риков і Троцький.

Папський делеґат має приїхати до Сх. Галичини?

Львівська „Газета Поранна" в числі з 7. ц. м. подає з Варшави таку вістку: В політичних колах появилася нині поголоска, що була також друкована в „Роботніку", про намірений приїзд папського делеґата до Східної Галичини. В деяких політичних кругах пояснюють це фактом заінтересування Ватикану осінніми випадками на терені Сх. Галичини. У звязку з тим говориться також про можливість уступлення амбасадора при Ватикані п. Скшинського.

Тихий Ювилей.

Вшанування 60-ліття дир. Миколи Заячківського.

Дня 5 грудня ц. р. відбулося святочне засідання управи Товариства Опіки над Українськими Емігрантами у Львові, на якому вшановано з нагоди дня уродин довголітню працю голови свого товариства дир. Миколи Заячківського.

Привіт виголосив секретар товариства д-р В. Константинович. Промовець зупинився довше над моментами з життя Ювилята, звязаними головно з його працею над еміграційними справами та суспільною опікою над емігрантами. Дир. Микола Заячківський належав до цього невеличкого гурта одиниць, що зрозуміли велике значіння еміґраційної проблєми для нашого народу і яких великих шкід зазнає кожний нарід, коли еміґрація невпорядкована, коли вона відбуваєть ся без суспільної контролі.

Зокрема великою заслугою дир. М. Заячківського є це, що він перший звернув увагу українського громадянства на сезонову еміґрацію, зладив плян її переведення, а навіть виїхав за кордон, щоби прослідити умовини сезонової еміграції до Німеччини. Плян цей вдалося цілковито перевести в життя і його користи стали наглядні. Рікрічно виїзджала перед війною майже дівстітисячна маса українських сезонових робітників до Німеччини, через що оминала злидень заморської непевної еміґрації, а одночасно яких 40 міліонів вплпвало щорічно до краю із заощаджених грошей емігрантів.

Дир. М. Заячківський виказав теж велике заінтересування заморською еміґрацією, зокрема положенням українських переселенців у Бразилії. Коли в 1911 році дир. М. Заячківський виїхав як стипендист австрійського міністерства торговлі до Бразилії, свій довший побут використав на те, щоби пізнати умовини життя українських переселенців у тій країні. Вислідом його поїздки була праця про еміґрацію до Бразилії, що появилася на правах рукопису. На тій підставі українська парляментарна репрезентація вибрала його як свого представника до державної ради і він узяв участь в II засіданні в 1912 році у Відні.

В часі світової війни царський уряд заслав дир. М. Заячківського на Сибір, де він жив як політичний засланець над рікою Анґарою три роки. Тут мав він знову нагоду пізнати життя українських переселенців, які мали тут свої кольонії. Революція звільнила дир. М. Заячківського; після короткого побуту на Україні, вернувся він до краю.

Коли в 1924 році засновано у Львові Товариство Опіки над Українськими Переселенцями у Львові, дир. М. Заячківський став його першим головою і є ним по нинішній день.

На згаданім засіданні промовляв також представник Еміґраційного Уряду д-р В. Вишинський, який підкреслив заслуги Ювилята у праці суспільної опіки над емігрантами та його відданість справі.

Цього-же дня складав дир. М. Заячківському побажання широкий гурт його приятелів і знайомих. Всі вони у цей тихий ювилейний день давали вислів своїм симпатіям людині непересічної культури, великих громадянських прикмет і рідкого товариського такту, що вміє скрізь єднувати собі прихильників.

Нехай до цих побажань приєднається і цей наш, хоч спізнений, щирий привіт.

Африди знов повстають.

З Льондону пишуть, що на кордонах Афґаністану йде битва між повстанцями племени афридів та анґлійським військом. Один анґлійський сотник вбитий.

Робітничі заворушення в Берліні і Ляйпціґу.

Дня 4. ц. м. в Берлині і Ляйпціґу відбулись великі демонстрації безробітних. Робітники кидали на поліцію камінням. Поліція стріляла до демонстрантів і арештувала кілька осіб.

Виборчі висліди до сойму.

ПІДГАЄЧЧИНА.

Громада:	11	1	4	14
Підгайці	680	475	—	1400
Голгочі	1296	123	—	—
Сільце ад Підгайці	540	140	60	—
Волиця	27	—	—	—
Михайлівка	185	99	50	—
Сапова	311	51	—	—
Мужилів	959	115	1	7
Старемісто	417	179	64	44
Галич ад Пігайці	494	117	79	9
Загайці	80	139	23	—
Носів	622	56	—	—
Лиса	355	26	—	—
Затурин	208	125	—	—
Заставче ад Зав.	285	81	—	—
Камінна Гора	56	19	—	—
Яблонівка	212	110	—	—
Завалів	150	290	12	30
Гайворонка	500	193	64	—
Бишів	255	193	64	—
Середне	238	57	—	—
Гниловоди	251	19	268	3
Угринів	243	151	119	—
Рудники	397	37	14	—
Волошина	460	23	—	—
Литвинів	567	250	—	—
Божиків	618	128	—	—
Боків	600	50	73	—
Бенева	261	116	88	—
Котузів	576	44	—	7
Сокільники	158	131	30	7
Соколів	151	279	69	18
Хатки	170	58	152	12
Вівсе	488	148	—	—
Шумляни	767	139	—	10
Славятин	550	113	—	—
Заставці ад Гол.	283	30	—	—
Раковець	350	—	—	—
Доброводи	132	—	—	—
Мозолівка	525	—	—	—
Вербів	744	—	—	—
Золотники	314	267	18	41
Бурканів	494	364	9	58

Не зважаючи на урґенси Повіт. Виборчого Комітету в Підгайцях, ще досі деякі села не прислали звідомлення про переведення у них виборів, тому вислід цей неповний.

РАДЕХІВЩИНА.

	11	1	14	15	22	23	25
Радехів	702	1031	527	—	32	—	—
Холоїв	999	419	38	—	24	22	5
Стоянів	457	427	301	—	31	92	—
Лопатин	461	583	199	—	107	45	—
Топорів	716	431	211	—	55	—	—
Витків Нов.	225	384	280	70	—	—	—
Витків Ст.	260	116	1	—	1	—	—
Сушно	323	212	3	—	—	27	—
Ордів	166	75	1	—	—	—	—
Нестаничі	347	158	—	21	49	—	—
Станин	150	124	—	—	7	—	—
Павлів	307	255	—	1	89	—	—
Ганунин	17	32	13	—	79	—	—
Дмитрів	473	214	9	—	138	—	—
Криве	240	171	—	58	4	—	—
Оглядів	428	113	—	—	—	113	—
Монастирок	324	25	—	—	12	27	—
Опліцко	246	54	2	—	1	—	—
Хмільно	391	101	—	—	—	—	—
Кустин	133	155	—	2	14	—	—
Ляшків	269	401	—	16	7	—	—
Завидче	334	79	27	—	7	—	—
Батнів	120	96	—	1	—	—	—
Руденко Л.	68	55	3	2	3	—	—
Руденко Р.	34	94	—	7	—	—	—
Миколаїв	460	114	3	—	—	—	—
Барилів	205	215	37	3	—	—	—
Волиця Бар.	227	70	2	—	—	—	—
Куликів	206	48	—	—	2	—	—
Туря	582	32	—	—	—	—	—
Стовпин	189	87	—	—	54	—	—
Гутиско Тур.	255	—	—	—	—	—	—
Синьків	98	156	1	1	—	—	—
Немилів	373	113	—	—	106	—	—
Мукане	218	31	5	—	2	—	—
Середопільці	299	106	—	—	—	—	—
Нивиці	604	30	2	—	1	—	—
Пиратин	318	190	4	—	16	2	—
Тетевчиці	353	103	—	—	5	—	—
Сабанівка	49	68	—	—	—	—	—
Полове	205	49	—	5	3	30	—
Разом:	12831	7217	1669	187	849	358	5

Є це офіціяльний вислід голосування, оголошений предсідниками обводових комісій. В окружній комісії в Золочеві вислід зовсім інший, на нашу некористь.

Всіх обводових комісій в повіті було 60. Не маємо відомостей дотепер з комісій: *Трійця, Грицволя, Щуровичі, Сморжів, Стремільче, Вілька Сишенська, Увин Тарнівка, Майдан Старий, Ра-*

жанівка Щуровицька, Романівка Стоянівська Підмонастирок, Йосифів, Мирів.

З бракуючих комісій ополіємося около 5.000 гол. на 11-ку. Всюди були наші мужі довіря. Майже всюди були передержані поліцією свідоміші одиниці. В Радехові був доступ до льокалю комісії ч. 33 цілий день утруднений. Входові двері були переважно замкнені. Поляків пускали без перепон дверми, які були призначені на вихід. Через це ми втратили около 200 голосів на 11-ку, бо голосуючі чекали по кілька годин і не могли голосів віддати.

Агітація одинки в повіті була шалена і неперебірчива. В кожнім селі було по кілька віч одинки. Грозили, обіцювали, арештували, переводили всюди ревізії по кілька разів і т. п. Все це не помогло: українське населення гідно сповнило свій обовязок. Вислід виборів для нас кращий, як в 1928 році.

Памяти Евгена Чикаленка.

Дня 7. грудня ц. р. в полудне в Академічнім Домі у Львові відбулось святочне відслонення пропамятної таблиці фундатора цього Академ. Дому, Евгена Чикаленка. Свято почалось промовою В. Старосольського, який у коротких, а теплих словах згадав „ясну постать бл. п. Евгена Чикаленка, якого діяльність та заслуги лишили свій слід на всіх сторінках історії нашого життя за останні десятиліття“. Після промови відслонено при вході до Академ. Дому на стіні праворуч пропамятну таблицю із написом: *„Фундаторові цього дому, Евгенові Чикаленкові, українське студентство, 7. XII. 1930“.*

Відтак студент Дужий виголосив реферат про життя і діяльність Чикаленка. Реферат цей своїм високопатетичним тоном, крилатістю фраз та надміром лірізму не надто підходив для життепису Чикаленка, людини наскрізь річевої, ділової, реалістичної а головно скромної, далекої від бомбасту, патетичности і величних поз, та всеж цей реферат зарисував перед публикою життєвий шлях фундатора А. Д.

На дальшу програму склались хорові продукції „Бандуриста“ під диріґентурою п. Крушельницького та рецитація п. Ковальчука (вірш Лесі Українки).

Публика взяла в святі досить численну участь, а між цією публикою укр. студентство гостило його Ексц. митрополита Шептицького та багато визначних громадян. *Ол.*

—o—

Посвячення дому „Просвіти“ на Богданівці.

Львів, 7. грудня 1930.

Українське населення Богданівки, передмістя Львова, мало нині великий день, а саме урочисте посвячення власного дому читальні „Просвіти“. В тому домі міститься споживча кооператива „Зоря“, що працює там з успіхом вже другий місяць, і найде приміщення також кооперативна каса, яка розвиває свою корисну діяльність серед богданівчан уже три роки.

Чину посвячення читальні довершив Преосв. еп. Будка в окруженні духовенства після того, як у невеличкій деревляній церкві, що сусідує з прегарною читальняною площею, відправив торжественну Службу Божу. Співав гарно хор читальні. Після посвячення виголосив еп. Будка привітне слово, навіяне глибокою вірою в краще завтра нашого народу, і побажав українським установам на Богданівці якнайкращого розвитку. Промова Преосв. Будки зробила на всіх дуже гарне враження і її вислухали з увагою численно зібрані богданівчани і делеґати та гості зі Львова.

З черги всі присутні перейшли до читальняної салі, яка міститься в окремому, старшому будинку на тому самому подвірю, де вислухали ще кількох привітів і промов, у яких бреніла одна нотка-жура: як розбудувати згадану споживчу кооперативу „Зоря“ так, аби вона обєднала в собі всіх без вимки громадян (ок) Богданівки? М. ін. промовляв посол З. Пеленський від Ревізійного Союзу Українських Кооператив, витаючи нового члена того Союзу, а довшу промову-реферат про вагу споживчої кооперативи виголосив голова надзірної ради „Зорі“ д-р К. Коберський, що подав низку цінних уваг на тему розбудови згаданої кооперативи, а з тим і цілого нашого життя на Богданівці.

При кінці слід зазначити, що кооператива „Зоря“ на Богданівці має всі дані до гарного розвитку, головно з уваги на просто ідеальне положення: вона міститься на перехресті кількох оживлених вулиць, в найближчому сусідстві церкви, а напроти себе має останню стацію трамваю. Отже тільки від управи кооперативи і від енергії та свідомости самих богданівчан залежить її дальший розвиток.

ОСТАННІ ВІСТИ

ПЕРЕД ЗАСІДАННЯМ СОЙМУ.

На денному порядку вівторкового засідання сойму, що почнеться в 12. год. вполудне, є відчитання відручного письма, потім після покликання предсідника присечення та вибір маршала, а може й віцемаршалів. Першою працею сойму буде дискусія над новим бюджетом. Такий сам денний порядок передбачують для засідання сенату, що буде в 4. год. попол.

Майже весь перший поверх головного крила сойм. будинку займає виключно клюб ББ і клюб парл. справоздавців. У партері є Клюб Народовий, ППС і інші групи.

Зміна сойм. реґуляміну?

Є чутки, що будуча соймова влада (з клюбу ББ) приготовила проєкт зміни соймового реґуляміну. Ходить про те, щоби соймова влада могла до вподоби кермувати опозицією та щоби опозиція не могла спинювати проурядової групи в соймі в праці в напрямку, бажанім для ББ. Новий реґулямін загострить справу складання інтерпеляцій, їх форму та зміст.

СЕН. ЛІМАНОВСЬКИЙ НЕ ПРИЙНЯВ „ХРЕСТА НЕЗАЛЕЖНОСТИ“.

Найстаршого (96-літній) сенатора у Польщі Болеслава Ліманонського відзначили „Хрестом Незалежности“. Сен. Ліманонський не прийняв тієї відзнаки, а в листі до президента держави каже м. і., що причиною відмови є вязнення народніх заступників у Берестї та спосіб переведення виборів. „У такому фактичному стані — каже Ліманонський — не можу прийняти „Хреста Незалежности“ з рук людей, що є при кермі держави“.

ЕПИСКОП ЛЯТИШЕВСЬКИЙ У ПАПИ.

(ПАТ). Папа прийняв на авдієнції 6. нунція в Польщі кардинала Ляврі та греко-католицького епископа в станиславівській епархії Лятишевського.

СПРАВА БІДИ.

Найвищий Суд згідно із судовою процедурою відіслав судові I. інстанції акти засуджених за приналежність до УВО (замах на павільон Сх. Торгів), м. н. і обвинуваченого Біди, засудженого на смерть. Відси присуд пришлють президентові держави.

АРЕШТУВАННЯ.

У Болшівцях (пов. Рогатин) арештували двох братів Курдиликів і Осипа Цимбаліста. Їм закидають, що підложили бомбу під хату Гавр. Барткова (москвофіл).

ПІСЛЯ УВІЛЬНЕННЯ В ПРОЦЕСІ ЗА ВБИВСТВО ЦЕНТНЕРШВЕРА.

У мотивах увільняючого присуду в процесі за вбивство варшавського банкира Центнершвера суд ствердив, що обтяжуючі зізнання всі обвинувачені зложили під моральною пресією, а судова розправа кидає чимало світла, яка це була пресія. І обвинувачені і свідки жалілися перед судом, що зізнання від них вимусили тером. Оклзлічення і синці ствердив урядовий вязничний лікар у найменше підозрілої наймички Пенцяк.

Підсудні заповіли, що внесуть цивільне зажалення у справі відшкодування за моральні та фізичні кривди та за це, що їм на 8 місяців відібрали свободу. Функціонарі слідчого уряду у Варшаві, яким закинули, що побоями вимусили зізнання, внесли зажалення до прокуратора окр. суду за фальшиве обвинувачення й очорнення проти Конст. і Меч. Пистка, Павла Станьчика й Аг. Пенцяк.

ПОЛІЦАЇ ЗАСУДЖЕНІ ЗА БИТТЯ.

Перед окр. судом у Катовицях відбулася 6. грудня розправа проти двох поліцаїв поліції шлеського воєвідства, Матушинського та Станошка, з комісаріяту поліції в Новім Велюні. Їх обвинуватили, що биттям вимушували від обвинувачених зізнання. У Новім Велюні хтось допустився крадежі. Згадані поліцаї забрали на постерунок Яроша як підозрілого і там били його, щоби признався до вини. На зажалення Яроша справу передано судові. Суд засудив обох поліцаїв на кару по 3 місяці тюрми.

КРАДУТЬ СУКНО.

У ночі зі суботи на неділю злодії вломилися до складу блаватного краму фірми Фішер і Львуф при вул. Казимирівській 12 у Львові та забрали звоїв сукна на 500 м. і 150 м. шевіоту. Шкоди є на 16.570 зол.

САМОГУБСТВО З ПРИЧИНИ НЕДУГИ.

У Левандівці при вул. 3-го Мая 17, 56-літня Потякова випила богато лізолю і за 30 хвиль померла. Причина хронічна нервова недуга.

БАРТУ ТВОРИТЬ УРЯД.

Поанкаре не прийняв місії створення кабінету. Барту, після того, як вийшов із Елізейської Палати, сказав журналістам, що прийняв місію створення кабінету.

Склад кабінету буде мабуть такий: президія та внутрішні справи Барту, закордонні справи Бріян, справедливість Шерон, військові справи Мажіно, фінанси Жермен Мартен, прилюдні роботи або кольонії Тардіє. Як кандидатів інших тек називають: Даляді́є, Саро, Жувенеля та Люшера. Еріо відмовився прийняти якунебудь теку.

АВСТРІЯ-МЯДЯРЩИНА.

„Н. Фр. Пр.“ повідомляє з Будапешту, що ґр. Бетлен приїде до Відня ще в грудні. При тій нагоді йтимуть наради.

МУСОЛІНІ НЕ ХОЧЕ ВЗАЄМИН ІЗ СРСР. І НІМЕЧЧИНОЮ?

„Ню Йорк Таймс“ потверджують, що американський та французький уряди покористувалися грошовою скрутою Італії та примусили Мусолінія виректися пляну зближення Італії з Німеччиною і СРСР а також зрезиґнувати із домагань у справі паритету фльоти з Францією.

ПРОЦЕС „ПРОМИСЛОВОЇ ПАРТІЇ“.

(ТАСС). Засідання найвищого трибуналу, що розглядає справу „промислової партії“ дня 6. грудня тревало коротко. Обв. Купріянів і Ситін в останнім слові сказали, що признають, що заслуговують на найвищу кару, колиж їм дарували би життя, старатимуться затерти сліди своєї злочинної діяльности. Трибунал пішов на нараду. Присуду сподіються 7 грудня вечором.

Пять присудів смерти.

Дня 7. грудня запав у Москві присуд у справі членів „промислової партії“. *Пятьох обвинувачених засудили на смерть, а трьох на кару по десять літ тюрми.*

МРЯКИ ДУШАТЬ ЛЮДЕЙ.

В околицях міста Леодіюм (Бельґія) померло 65 людей наглою смертю. Часописи пустили чутку, нібито причиною смерти є гази, які улітають угору та наслідком мряки осідають у нижчих верствах.

„Ле Соар“ повідомляє, що ґен. інспектор гигієни в Леодіюмі та ґен. директор міністерства гигієни сказали, що на їх думку населення околиць, навіщених катастрофою, майже збожеволіло з переляку. На думку лікарських кол у згаданих випадках нема нічого таємного. Густа, вохка та холодна мряка погубно впливає на людей астматичних і хорих на серце. Їх смерть тоді є зовсім природна.

Масові занедужання наслідком густих мряк, які нависли в долині ріки Мези, поширюються щораз більше. До 48 годин померло 69 людей, 150 людей мусіло рятуватися у шпиталях. Недуга навіщує людей нечайно на вулицях і по хатах. Ті люди душаться. Лікарі кажуть, що у мряці є якісь невідомі трійливі зарязки. Спочатку думали, що то трійливі гази добуваються з копальні цини. Пізніше говорили, що то добуваються на поверхню трійливі гази, які німці закопали підчас війни, та що наслідком густої мряки переносяться з місця на місце. Декотрі люди вмирають так, що падуть на вулицях, наче спаралізовані. Згинуло теж богато худоби. Французькі часописи твердять, що мряки, які залягли долину ріки Мези, не є мабуть нічим іншим, як випарами з хемічних фабрик, або родом тяжкої грипи невідомого досі характеру.

Переполох у півн. Франції.

Переполох, який заволодів умираючим та недужаючим бельгійським населенням, переніся вже також на півн. Францію. Густі мряки нависли в суботу над півн. французькими провінціями, одначе жертв у людях не було. Зате недуга поширюється щораз більше, що прибирає характер тяжких астматичних удушень. Дня 7. грудня рано Париж залягли густі мряки.

Мряка зупинила комунікацію.

З Льондону повідомляють, що наслідком густої мряки ніодин більший корабель не причалив до Савтгемптону, ні не кинув пристані. Пароплав „Авренга“, що мав плисти до Ню Йорку і „Йоник“, що мав відплисти до Нової Зеляндії, задержалися в Льондоні. Плавба на Тамізі ще не відбувається. Комунікація каналом Ля Манш відбувається лише вчасти.

СПОРТ

За вхід до Ліґи.

Лехія-АКС 3:1 (1:0).

Кінцеві змагання за вхід до Ліґи між повищими дружинами закінчилися перемогою Лехії, яка тим самим уже входить до Ліґи. Через цілий час змагань АКС мав велику перевагу і рішучо був дружиною ліпшою, а програв, бо так хотіли; суддя, публика і пех. Публики понад 3.000.

Товариські змагання.

Краків. Висла-Краковія 2:1 (1:0).

Гокейові змагання.

Катовиці. АЗС (Варшава)-Погонь (Львів) 1:0 (1:0, 0:0, 0:0).

Катовиці. Леґія (Варшава)-Тропавер ЕФ. 3:1 (0:0. 3:0. 0:1).

Ревізії й арештування.

НАДВІРНЯНЩИНА.

Дня 1. грудня перевели поліційні агенти в товаристві поліції в **Глинках**, пов. Надвірна, 3.30-годинну ревізію в управителя школи Дмитра Вереса (вдруге) і в священика о. І. Велички.

ГУСЯТИНЩИНА.

Ревізії й арешти не минули і судової округи гусятинської. В днях 14-го і 15-го листопада перед виборами до сойму місцеві постерунки державної поліції при помочі цивільних агентів перевели ревізії **в усіх селах судового повіту Гусятин**, в усіх наших установах просвітних, кооперативних і в усіх свідоміших громадян.

В **Гусятині** переведено ревізію в канцелярії д-ра Івана Хичія, в кооперативі „Збруч", в чит. „Просвіти", голови читальні Осипа Кошути, сол. ал. Домініка Кришталовича, Евстахія Білоуса і ще в кількох громадян. Разом переведено ревізії у 20-ох громадян.

Того самого дня постерунок з села **Городниці** перевів ревізії в своїм районі. І так: в селі **Трибухівцях** у голови читальні Дмитра Квасницького, Франка Кришталовича, Гринька Кришталовича, в читальні й у кооперативі. В **Городниці** у громадян Панька Будза, о. Юрія Берната, Теодора Кравця, Василя Воробця, в кооперативі „Згода" і в читальні. Підчас ревізії розібрано загату в Панька Будза і розібрано всі образи в хаті. Дальше той самий постерунок перевів ревізії в селі **Личківцях** у Миколи Возьного, кооперативі і читальні. В селі **Самолусківцях** у о. Осипа Дуплавого, в читальні і кооперативі.

В **Вільхівчику** підчас ревізії у громадянина Йосифа Деренівського найдено трохи пороху, якого він уживав до добування каміння і за це його арештовано, передержано кілька днів у тюрмі в Гусятині, а відтак випущено на волю.

В **Сокиринцях** постерунок поліції з Чорнокінець перевів ревізію в громадян: Антона Слободяна й Івана Маслія. В Антона Слободяна забрано мапу України.

В **Трояніві** переводив ревізію постерунок з Гусятина у Миколи Гладкого, Томка Волошина й Осідака. Не найдено ніде нічого, тільки у Миколи Гладкого забрано портрет Шевченка і шкільний реферат.

В селі **Чорнокінці Малі** перевів ревізію постерунок поліції з Чорнокінець Великих дня 15. листопада ц. р. По переведеній ревізії в читальні забрано 3 українські ленти, яких уживав місцевий аматорський гурток до вистав і дві книжочки „Рідна Школа гине".

В селі **Чабарівці** переведено ревізію дня 14. листопада в місцевій читальні, в о. декана Анатоля Малиновського, в директора школи УПТ. Миколи Білана і в громадян Андрія Галунки, Филипа Стиранки. Забрано кілька чисел „Нового Часу", „Жіночої Долі" і виборчу відозву 11-ки.

Підчас ревізії в кооперативі „Надія" в селі **Коцюбинчиках** дня 15. листопада забрали молитвеники „Вірую", видані „Народньою Справою", забрали пушку на „Рідну Школу", а в читальні забрали зі стін образи, які там висіли.

Підчас самих соймових виборів арештовано Н. Пунака з **Чорнокінець Великих** за виборчу агітацію, одначе на другий день його випущено на волю. Підчас сенатських виборів придержано на дві години в **Гусятині** Тому Гомотюка і Домініка Кришталовича за виборчу агітацію.

Дня 26. листопада невідомі справники вибили шиби в домі свідомого громадянина Миколи Возьного в селі **Личківцях**.

ВИЙШЛИ НА ВОЛЮ.

В дні 17. листопада випущено на волю з Бриджідок о. Дмитра Бахівського з Корчмина біля Угнова. Згаданого арештували були під закидом ширення протидержавної агітації з проповідальниці в церкві і письменно поза церквою. В часі слідства знято о. Бахівському відтиски пальців, а потім випущено як зовсім невинного.

ВІДГУКИ ДНЯ.

З рідношкільного поля.

Як є у нас щось справді подиву гідне, то „Рідна Школа". Не тому, що часом розішле стінний календар, а забуде до кожного примірника долучити побільшаюче шкло, але тому, що якось тримається. Чому це так?

— Тримається, бо ми, суспільність, піддержуємо її — скаже девятьдесять на сто запитаних.

Що суспільність піддержує її — це факт, але що вона від цього держиться — це вже вибачте. Колиб „Рідна Школа" тільки цим держалася, то вже давно істнувалаб хіба в споминах і фотографіях.

Припустім (хоч воно дуже а дуже тяжко!), що одного гарного „першого" підходять до директора школи учителі, а до скарбника урядовці і кажуть коротко і рішучо: „Прошу мені виплатити платню!" Не якусь там, ще з перед місяця чи двох, але таку собі звичайну платню, яка кожній людині належиться, коли вона десь працює не за дурно. Уявляю собі тоді міну такого директора чи скарбника. В першій хвилині подумав би один з другим, що це якийсь жарт, потім, що це якась збірна галюцинація, або щось у тім роді, а вкінці, що це просто зорганізований замах на „Рідну Школу". Так само ні той директор, ні той скарбник навіть у гадку собі не кладуть виплачувати і для себе цілу платню. Звичайно виплачують собі аж на самім кінці — себто: коли вже всіх інших задоволять зачетами, самі задоволяються... надією недалекого зачету. Зачети на платні не такі знов малі як кому здається: буває по десять, а трапляється і по двацять золотих нараз.

Здибається двох учителів і, кинувши до себе кілька слів про новини, політичні випадки чи іншу чудасію, починають про своє:

— В вас як цього місяця?

— Середно. На першого дістали решту за жовтень.

— Гогого! То ви паняги. Ми тільки за половину...

— Наш директор якось викрутив. Мало того. Обіцяв при кінці січня половину за листопад, а на свята більший зачет.

— Фіфіфі!

А здибається двох директорів...

— Як там ви, ще крутите?!

— Що значить кручу?! Ми стоїмо як мур!

— Прошу я кого! Яким чудом?

— Повіт, товаришу. Все повіт!... Я своїм виплатив за минулий місяць майже дві треті платні, а собі майже половину.

— Хохохо! А я за минулий місяць тільки зачети дав.

— Великі?

— По пятнацять.

Оттак „Рідна Школа" держиться. Сама в своєї суспільности бере тільки зачети і тому тільки зачети виплачує. А вчителі і урядовці так уже до зачетів привикли, що колиб їм виплатили на першого цілу платню, то кожний думав би, що йому виповідають посаду.

Галактіон Чіпка.

НОВИНКИ

— **Власні телефонати з Варшави.** З днем відкриття нової соймової каденції „Діло" отримуватиме знову власні щоденні телефонати з Варшави. З цією метою виїзджає до Варшави ред. І. Кедрин, як член Клюбу Парляментарних Справоздавців. Підчас його неприсутности провід редакції вестиме д-р Іван Німчук.

— **Проситься всіх учителів і управителів середніх та вселюдних шкіл,** які в останніх місяцях були звільнені зі служби, завішені в урядуванні, перенесені в нечинний стан і емеритуру або перенесені „для добра школи" в іншу місцевість, подати в найкоротшому часі всі подрібні інформації з точними даними Українській Парляментарній Репрезентації на адресу: Варшава, Сойм, Український Клюб.

— **Що буде з VI. А клясою?** З кругів батьків повідомляють нас, що ще 13. жовтня ц. р. розвязано VI. А клясу академічної гімназії після того, як якась невідома рука зірвала в одній клясі тоїж гімназії (в котрій тоді не було учнів) портрет през. Мосціцького. Слід замітити, що та кляса лежить на протилежному боці будинку гімназії і на іншому поверсі, як кляса VI А. Слідство, ведене дирекцією гімназії дуже строго, не викрило справників між учнями, які зрештою по всій правдоподібности закралися чи влетіли до тої кляси другим, бічним входом (від вул. Захарясевича). А всеж таки вже близько два місяці кляса VI А. нечинна й учні в числі 31 сидять без науки. Покликані чинники повинні вирішити цю справу якнайскорше в тому напрямі, щоб невинні учні вернули знову до школи.

— **Ювилей 30-літньої наукової та громадської діяльности д-ра З. Кузелі.** З Берліна повідомляють нас, що українські товариства та організації в Берліні рішили за ініціятивою Українського Академічного Товариства святкувати в половині цього місяця ювилей 30-літньої літературно-наукової та громадської праці проф. д-ра Зенона Кузелі. Ювилейний комітет задумує уладити святочну академію, на якій промовлятимуть між іншими дир. Д. Дорошенко, М. Антонович, проф. д-р Ст. Смаль-Стоцький з Праги, о. д-р П. Вергун, сотн. Р. Ярий, проф. берлінської техніки д-р Фиттінгер. Адреса Комітету така: о. д-р П. Вергун, Берлін Н 24, Иогонніс-штрассе 4.

— **Граната під хатою.** В Бовшівцях, пов. Рогатин, хтось підложив гранату під будинок Гаврила Барткова. Граната вибухла і нарушила стіну. „Слово Польске" пише, що гранату підложили українці з пімсти за те, що Гаврило Бартків „старорусин" голосував підчас виборів не на українську листу.

— **Пожежа.** В селі Княжолука в Долинщині вибухла пожежа, яка знищила 15 будинків вартости 72.000 зол. Вогонь спричинили діти, що бавились сірниками.

— **Яка буде зима?** Німецькі природники ворожать, що в найблищому часі в Европі запанують грізні морози, такі як 1929 року. Морози триватимуть з місяць, після чого зима буде дуже лагідна.

— **Кільограм діямантів.** На прикордонній стації в Стовпцях митна сторожа задержала радянського горожанина Гарриса, який віз із собою один кільограм діямантів ріжної величини. Гаррис заявив, що ці дороцінности везе до Англії. Він заплатив 100.000 золотих мита і поїхав далі.

— **Старшина убив вояка.** Поручник Хшонстковський, їдучи вулицею Ченстохови, побачив пяного вояка Орача і хотів його вилегітимувати. Тому, що вояк не хотів послухати поручника і йшов собі далі, ще й сказав кілька пікантних слів на адресу свого зверхника, обурений поручник замість замкнути вояка і казати йому виспатись, стрілив до нього і поклав трупом.

— **Як у Львові міняють гроші.** Ізраель Ледер приїхав з Кристинополя до Львова і хотів зміняти 40 фунтів штерлінгів на доляри, або золоті. Спекулянт із чорної біржі при вул. Жовківській Йосель Фляшнер виміняв йому штерлінги на доляри, але тому, що це ділось вечором у темноті, то Ледер аж в дома завважив, що хитрий спекулянт між доляри всунув йому австрійські паперові шілінги та обманув його на 200 долярів.

— **Старопольські гроші під Бродами.** Петро Король, селянин із Ясенева, пов. Броди, викопав на своїм полі 130 штук польських грошей з часів Жигмонта III, Івана Казимира та Собіського. Петро Король продав ці гроші жидові в Бродах, а саме: Яковові Мізесові. Поліція забрала ці гроші від Мізеса і віддала до Подільського Музею в Тернополі.

— **В румунськім королівськім домі щось не в порядку.** Вдова, б. королева Марія виїхала з Букарешту до Білгороду. Румунська преса пише, що виїзд королевої спричинений напруженими відносинами, які є у королівській родині у звязку з плянованою женячкою короля Карла.

— **До чого доводить нужда.** У Відні жив 47-літний будівничий Людвик Енгліш, який удримував зі своєї праці жінку і 84-літного батька. Від довшого часу всі троє не мали праці, жили в крайній нужді і порішили скінчити своє злиденне життя: вони написали листи, що всі троє вмирають за спільним порозумінням і потруїлись світляним газом.

— **Артист перед судом.** Перед судом у австрійськім місті Вельсі станув артист віденських театрів Курт Ден, якого процес є для Відня сензацією. Його судять за те, що дня 31. серпня він поранив вистрілами з револьвера свою любовницю, артистку Грету Маренову. Обвинувачений представляє справу так: Грета Маренова була бідною дівчиною і для заробітку танцювала в нічних льокалях. Курт Ден полюбив її і бажаючи добути її з багна, забрав її до себе та виховував на справжню артистку. Колиж Грета за його протекцією дісталась на сцену, влюбилась в одним редакторі „Н. В. Журналю" і зрадила його. Тоді Ден із заздрости стрілив до неї та хотів убити. Поранена артистка виздоровіла і тепер виступає на процесі як свідок. Артист боронить тим, що стріляючи до любовниці був пяний, бо коли вона зрадила його, він з розпуки впивався щодня. Але свідки доказують, що та розпука не була така грізна, бо кохаючи Грету Маренову, Курт Ден мав рівночасно любовний звязок із другою артисткою, росіянкою Татяною Любинською, яка потім застрілилась через нього, бо довідалась, що він зраджує її. Зізнавала також Грета Марен. Артиста Дена засуджено на 2 роки вязниці.

— **Із хроніки трагічних випадків.** Зольт Тієр, вояк австрійського гарматнього полку провинився чимсь проти військової дисципліни і мав станути перед військовий суд. Побоюючись важкої кари, він застрілився у віденськім парку. Його тітка, 43-літня урядничка Павлина Кукталек, довідавшись телефонічно про самовбивство вояка, упала біля телефону мертва. Лікарі ствердили удар серця.

— **Нові рослини.** Американська наукова експедиція вибралась в подорож до бразилійських пралісів, щоби там досліджувати рослинний світ. Подорож і досліди відбувались з великими перешкодами, треба було боротись із небезпечними звірятами та гадами, а навіть вести боротьбу із дикими племенами тубильців. Та всеж висліди експедиції були дуже великі: найдено аж 9000 нових родів рослин, яких досі не знала наука. Між іншим найдено нову рослину, яка

губильці називають „аягуяка“ і вживають як наркотик. Цей наркотик ще сильніший ніж опій і хто вживає його, лежить кілька годин мов сонний, має чарівні привиди, сни і почуває себе дуже щасливим. Інститут „Смітсоніян“ у Ню Йорку видає велику наукову публікацію про ці нові рослини бразилійських пралісів.

— **Страшний вчинок люнатика.** Михайло Фільоз, 28-літний робітник в Ню Йорку від довшого часу був хорий на люнатизм. Одної ночі він встав, у сні схопив бритву і зарізав свого 6-літнього брата Сальватора, який спав у другій кімнаті. Вбивника судили, але його звільнено, бо він зізнав, що вбив брата не свідомо, у приступі люнатизму.

— **Похорон 250 літ по смерти.** В 1677 р. у місті Фалюмі в Далекарнії підчас катастрофи в копальні міди згинув робітник Матс. Згинув він кілька днів перед своїм вінчанням, а тіло його добули зпід землі аж за 50 літ, коли його наречена вже була старушкою і гірко оплакувала нареченого. Тіло Матса було скаменіле, добре законсервоване в міди і його поміщено в шкляній трумні в музею копальні. Аж тепер, коли забальзамоване тіло почало розкладатись, трумну перевезено до рідного місточка Матса і похоронено при великім здвизі народу. Про цього робітника Вагнер хотів писати оперу, а поети Ріккерт і Гофман зробили його героєм своїх творів з життя робітників.

— **Великий вибух в Бразилії.** На стації Ровода Еунга в Бразилії був вибух транспорту динаміту. Від вибуху згинуло 36 осіб, а три будинки змінились в руїни. Причина вибуху невідома.

— **Знов землетрус.** Дня 4. ц. м. в британських Індіях був землетрус. Згинуло 25 осіб і багато було ранених. Один поїзд під Рангоною вискочив із шин.

— **Спомини Пуанкаре.** На днях у Парижі вийде друком шестий том „Споминів“ Пуанкаре п. з. „На службу Франції“. Книжка ця розкриває багато тайн европейської політики перед світовою війною і підчас війни та містить чимало цікавих воєнних документів про операції на фронті, стратегічні пляни, наради і т. д. Том цей буде найцікавіший з цілих споминів цього політика і Франція чекає на появу книжки як на сензацію.

— **Автомобіль в полумях.** Недалеко Штокгольму автомобіль, яким везли 3000 літрів бензини скотився згори в яр, наслідком чого бензина вибухла. Шофер і його помічник згинули, а полумя горючої бензини охопило віллю, яка згоріла. У віллі згоріла мала дитина, яку родичі втікаючи з віллі, залишили спохвату у колисці.

З кіна.

КІНО „ЛЕВ“: „ЗАТРАЧЕНИЙ ПОВІТРЕПЛАВ“, тонфільма.

Фільмова поема кохання й геройства. Молодий моряк кохає жінку свого наставника — капітана, з яким вибирається повітреплавом на південний бігун. Напередодні їхнього відізду, капітан довідається випадково правду: що його жінка теж кохає цього молодого його приятеля віддавна. Друга дія трагедії перенесена на ледяну пустиню, куди сніговія загнала повітреплав і де завісила над мандрівниками присуд смерти. Жінка залишилася в хаті і стежить за їхньою долею при помочі радія.

Сцени боротьби людей із природою мають у собі трагізм дійсних картин. Т. зв. проблема двох старшин, закоханих в тій самій жінці поставлена у площині геройства англьо-саських моряків. Американці майстри від того, як погодити з такими небуденними поривами смак широкої публики, яка хоче виходити з кіна зі своїм „геппі енд“.

м. р.

З судової салі.

Лікар перед судом.

Дня 6. ц. м. переслухано дальших свідків, яких зізнання не внесли в розправу нічого нового. Свідок Ґольденмаєрова зізнавала в справі фінансових клопотів і позичок д-ра Томашевського. Так само про цю справу зізнавав свідок Березовський. З його зізнання виявилось, що за старанням вірителів обвинуваченого д-р Томашевський відповідав за свої замотані фінансові клопоти перед полюбовним судом, в склад якого входив і свідок Березовський. Березовський зізнавав для обвинуваченого некорисно і д-р Томашевський грозив, що зате застрілить його, але скінчилось на погрозах.

Далі забирає голос оборонець д-р Шевчук і обвинувачений. Цей останній обстоює при своїх зізнаннях і твердить, що зізнання свідків минається з правдою. Після перерви зізнавав свідок Ґольденмаєр, вмішаний в справу полюбовного суду проти підсудного, та інші свідки.

Листування Редакції.

Професійна організація українських студентів „Україна“ у Грацу: Оповістки того покрою, що Вами прислана, містимо тільки за оплатою. В цій справі просимо порозумітися з Адміністрацією.

Дописи.

ДРОГОБИЧ. *(Загальні Збори „Дрогобицького Бояна“).* Дня 28. XI. ц. р. відбулися Заг. Збори „Дрогобицького Бояна“. Із затяжної кризи, яка витворилася була в цьому знаменитому нашому хорі, а якої першою причиною було загальне лихоліття, вийшло Т-во обновлене і скріплене. Великий такт виказала акад. молодь, яка зрозуміла вагу цеї культурної станиці і не допустила до її розбиття. Треба надіятися, що й ті одиниці, які лишилися поза нашим „Бояном“, знайдуть шлях до повороту до праці в ньому для рідної культури. Головою і диріґентом вибрано о. дир. Сапруна, заст. голови проф. Сольчаника, касієром проф. Рабія. Крім того увійшли до виділу: проф. Бойчук, проф. Стеців, п. Покотилівна, п. Кашубівна, п. Попелівна, п. Яцива, п. Воробець, п. Менцінська, п. Чуплякова, проф. Дахнівський і п. Німилович. Заст. диріґента: проф. Іваненко і проф. Огроднік. В короткім часі хор „Дрог Бояна“ розпічне артистичні поїздки.

Рядовик.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Роман Сивуляк, почтовий урядовець у Соколові к. Ряшева, помер дня 1. грудня 1930 р. в 34. р. життя, по тяжкій і довгій недузі серця. Лихоліття наше ще в р. 1920. кинуло його в корінну Польщу. Передтим виконував почтову службу в Ясенові Горішнім і Снятині. Життя його було коротке, але довге терпіннями, котрі зносив мужно і без нарікань. Недавно, вже хворого, завісили були в урядуванні і повели навіть дисциплінарне слідство, яке негайно застановлено, бо цілий без вимки Соколів став у його обороні. Ціле місто Соколів у дні 3. XII. прощало його на вічний спочинок зі сльозами в очах, як нікого передтим. Вірний син України, примірний муж, ревний католик і совісний урядовець — здобув собі загальну симпатію серед чужинців. — Не сплямив він жовто-блакитного прапору, при котрім завсіди твердо стояв і з яким умер, полишаючи прибиту горем дружину-учительку в Соколові і синка. — В. Й. П.!

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 6. XII. п. р. масло пріма експортове солене 4·30 зол., масло пріма бльокове несолоне 4·30 зол., літра молока 0.34 сотиків, літра сметани 1·50 зол., копа яєць 11·00—11·40 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Понеділок, 8. грудня, година 3·30 поп. „Осінні маневри“; година 7·30 веч. „Аїда“.

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):

Понеділок, 8. грудня, година 3·30 поп. „Хоробрий вояк Швейк“; година 7·30 веч. „Доротея Ангерман“.

Малий Міський Театр:

Понеділок, 8. грудня, година 3·30 поп. „Вічне перо“; година 7·30 веч. „Перфуми моєї жінки“.

Театр Новини (в саді кіна „Кольосей“):

Понеділок, 8 грудня, год. 4. „Король Медівник III“; год. 7·30 веч. Тітка Карольця.

Ширіть наш часопис!

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: „Син білих гір“ і додатки.

ГРАЖИНА: Звукова фільма: „Лицарі кохання“.

ЛЕВ: Звукова фільма: Пропавший повітряний корабель“.

МИРУСЕНЬКА: Звукова фільма: „Гаі Танг“ (Анна Мей Вонг).

ОАЗА: „Княжна Маша“. Російський хор і балалайкова орхестра.

ПАН: „Нібелюнги“.

ПАЛЯС: Звукова фільма: „Велика Фоксова ревія“ (Джанет Ґейнор).

ПАСАЖ: „Зрадник із Заходу“ (Тім Мек Кой) і додатки.

ПРОМІНЬ: „Раз у житті“. Рекорд Тома Мікса.

ФАТАМОРГАНА: Крилата фльота (Рамон Новаро).

ХИМЕРА: „Чорт в шовках“ (Іван Петрович).

СІЛЕВЕ: Докінчення Швейка і „Біле пекло“.

УТІХА: Таємний д-р Фу Манчу.

Програма радіо.

Віторок 9. XII. 1930.

Варшава (1411,7) 17·45 Концерт **Гельсінгфорс** (221,4) 17·25 Орхестра. **Льондон** (356,3) 15·30 Солісти. **Харків** (426) 16·00 Концерт. **Берлін** (419) 17·00 Музика з готелю. **Стокгольм** (435,8) 20·00 Музична Академія **Рим** (441,2) 12·45 Легка музика. **Прага** (486,2 16·30 Радіоорхестра. **Осльо** (493,4) 17·00 Концерт. **Відень** (516,3) 12·00 Капеля Сільвінґа **Будапешт** (550,5) 19·00 Спів. **Ленінград** (1000) 16·00 Пісні.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Українська Порадня Матерей складає щиру подяку Хвальній Управі Промислової Школи „Труду“ за щедрий дар 30 штук біля для немовлят.

Д-р Ярослав і Ніна Селезінки з Радехова випущені з Золочівської тюрми на волю, складають отсим щиру подяку Вп. Паням Софії Олесницькій і Іванні Барчинській з Золочева за поміч і опіку, а Вп. Панам Д-ру Ярославові Олесницькому зі Золочева і Д-ру Степанові Бриковичеві з Тернополя за правну пораду і поміч у часі їх вязнення в Тернополі і в Золочеві. 1015

Кооп. Український Театр у Львові Укр. Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові. 881

Любачів Саля польської Читальні:

8. XII. „Паяцик“.
9. XII. „Меддї“.
10. XII. „Циганка Аза“.

Театр у свому турне вступить на кілька вистав до Рави Руської, Сокаля, Камінки Струмілової і Львова.

Репертуар Нового Українського Театру дир. П. Карабіневича. 981

Мости Великі

8. XII. „Ой не ходи Грицю“.

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“. Львів, Ринок ч. 10.